

Gabrielle la Rose

- INTERVIEW -

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Ik denk dat het een leefstijl is (geworden) en mijn nieuwsgierigheid naar mensen en het leven waardoor ik uit ontzettend veel van en in de wereld inspiratie haal. Dat varieert van rechtbankverslagen die ik lees n.a.v. een relatief klein of, naar mijn idee, te beperkt nieuwsbericht waardoor ik benieuwd raak naar meer achtergrond info en feiten, tot aan iemands verschrikkelijke sandalen met sokken, een muziekstuk, een blik in iemands ogen in de metro en een straatsituatie waar ik betrokkenen namen en verhalen geef. Kortom, ik sta altijd 'aan'. Dat is een vloek en een zegen dankzij mijn ADHD en persoonlijkheid.

Naast jouw werk als schrijver werk je ook aan de schoolveiligheid in het voortgezet onderwijs. In die rol heb je dan ook veel contact met leerlingen. Beïnvloedt dit werk jouw schrijven?

Het beïnvloedt in die zin mijn werk dat ik altijd aan de kant van jongeren sta: ook of juist als ze 'lastig' zijn. Ik kan, zal en wil nooit persoonlijke informatie en verhalen van leerlingen gebruiken voor mijn verhalen. Wel is het zo dat huidige jongeren in de samenleving en mijn eigen achtergrond als 'drop out' mij motiveren over hoe een deel van de volwassen falen in hun taak en verantwoording om kinderen en jongeren te beschermen en te begeleiden in het leven. Er is nog steeds en weer een hoop werk aan de winkel wat kinderen en jongeren nodig hebben en waar ze recht op hebben betreft veilig opgroeien in de breedste zin van het woord. Wel is het zo dat ik redelijk goed op de hoogte ben en moet blijven wat er speelt onder tieners en jongeren, bijvoorbeeld betreft social media etc. Dat vertaalt zich terug in mijn schrijven, al streef ik ernaar om in mijn verhalen zo min mogelijk specifieke trends te verwerken omdat het mooier is als het een verhaal is wat in feite tijdloos is.

Je eerste roman heet *Niet geschikt voor publicatie*. Waarom?

De titel verwijst naar een uitspraak in het laatste hoofdstuk. De titel roept bovendien nieuwsgierigheid op: de vraag wat er zo fout of geheim aan is. Dat vond ik leuk. Los daarvan is

het natuurlijk ook een redelijk walgelijk verhaal wat voor sommige mensen maakt dat het absoluut niet geschikt is voor publicatie, haha!

Mijn tweede boek heeft een hele korte titel: *Toorn*. Mijn tong struikelde de eerste keren toen ik het uitsprak; het woord *Toorn* leest makkelijk, maar de uitspraak kan lastig zijn. De titel verwijst naar Serafina's (hoofdpersonage) leven en wraak, maar ook naar die van Tyrelle (ander hoofdpersonage). Toorn is een ouderwets woord waarvan de meeste mensen de betekenis niet precies kennen. Dat vind ik leuk, omdat de nieuwsgierigheid kan oproepen, net als de titel van mijn eerste boek.

Mijn tweede boek *Toorn* bevat meerdere lagen; zowel in persoonlijkheden als de gebeurtenissen. Het is een 3D-verhaal, maar dan in figuurlijke zin en alleen als de lezer de symboliek van bepaalde delen wil en kan zien.

Een boek is niets anders dan een film of een serie waarbij het verhaal in woorden is weergegeven en je zelf de beelden produceert in je hoofd, in plaats van dat je het kant en klaar ziet op een scherm.

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Als klein meisje toen ik leerde schrijven schreef ik op kleine briefjes verhaaltjes van een paar regels. Bijvoorbeeld over een nieuwe bal die goed stuiterde. Vanaf mijn 10e jaar schreef ik in dagboeken en in het verleden schreef ik als twintiger ook weleens artikelen en columns die ik als zzp-er verkocht. Ook heb ik jaren geleden een onafhankelijke hiphop website opgericht waarvan ik eindredacteur was. Samen met enkele andere gelijkgestemden werden op de site interviews en columns gepubliceerd als tegengeluid in de reguliere media. Gaandeweg 'rolde' ik dus schrijvend door het leven.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

- Keuzes: vaak helaas zonder dat je het als jong persoon beseft, beland je voor je het weet in een situatie waarin je later pas beseft dat het een keerpunt en keuzemoment was. Dit kan soms enorme, levensbepalende gevolgen hebben. Bewustwording van dit soort momenten zijn superbelangrijk en dus ook hoe je die momenten leert herkennen én je reflecteert op jezelf, je motieven, onzekerheden etc.
- De regie over je eigen leven nemen ongeacht je start, achtergrond en andere factoren die

het leven soms moeilijk maken (niemand komt je namelijk redden in het leven en dat is net zo fijn als beangstigend).

Heeft het schrijven van boeken invloed op hoe je naar de wereld kijkt?

Een beetje, omdat ik tijdens research maar ook tijdens normale, dagelijkse contacten altijd weer nieuwe dingen leer.

Ik hoop dat het de kijk van sommige lezers die niet thuis zijn in bepaalde werelden een stukje heeft beïnvloed, zeker de mensen die werken met het soort mensen als mijn personages.

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik haatte school. Ik vond het een rigide keurslijf. Mede door mijn privé-situatie veranderde ik van een lief opgewekt kind op de basisschool, in een brutale, onaardige meid in mijn tienerjaren. Achter mijn brutale nare houding zat een bang, eenzaam en onzeker meisje. Van alle 6 de scholen die ik heb gehad, is er welgeteld 1 mentor geweest die een keer heeft gevraagd waarom ik me zo gedroeg. Nog steeds vind ik leren op de reguliere schoolmanier verschrikkelijk. Ik ben een autodidact en hou van dingen leren, alleen niet volgens het schoolsysteem.

Mede vanwege mijn eigen achtergrond werk ik in het onderwijs en hoop ik kinderen iets te kunnen (mee)geven wat ik zelf nodig had.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van jonge lezers?

Als ik ze iets kan meegeven waar ze echt behoefte aan hebben: erkenning, inspiratie, hoop, motivatie, zelfvertrouwen, moed.

Met wie van jouw personages had jij graag in de klas gezeten?

Met mijn drie hoofdpersonages uit mijn eerste boek; Tyrelle, Don en Rico.

In mijn tweede boek had ik graag Serafina als klasgenoot gekend, alleen al om haar te laten weten dat ze goed genoeg is en de moeite waard is.

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Leer jezelf kennen, écht kennen. Leef dus geen concept wat je omgeving graag zou willen zien of de bullshit die je allemaal ziet op social media van influencers die doodongelukkig zijn omdat merendeel fake is wat ze online tonen.

LITERATOUR

Probeer jezelf te trainen in zelfvertrouwen door gewoon te starten en je schrijfsels te publiceren op je socials.

Wees nooit helemaal tevreden en luister niet teveel naar complimenten en al helemaal niet van mensen die veel van je houden en je de wereld gunnen.

Lees veel; zo ontwikkel je je taal/schrijfskills (kijk maar naar mij met mijn 6 scholen 😊) en het inspireert.

Gabrielle la Rose

- LEESFRAGMENT -

Het leesfragment van Gabrielle la Rose komt uit het boek *Toorn* en wordt aangeboden door Lebowski Publishers.

Fragmenten uit 'Toorn'

I (p. 45-47)

Nu, dik vijftien jaar na Sandra's opmerking, voelt Serafina zich soms net als toen op het meisjestoilet. Ook al heeft ze zich ogenschijnlijk aangepast en hebben haar twee vrouwelijke collega's Serafina vanaf haar eerste werkdag bij de receptie van de reclasering meteen hartelijk ontvangen, toch blijft ze zich naast hen die kleurloze, saaie tut voelen. Altijd net te laat met lachen. Nooit een scherp en grappig antwoord paraat. Altijd de constante twijfel tussen wel doen of niet doen en dan toch maar weer kiezen voor veilig zwijgen. Of, minstens zo slap, halfslachtig murmelen op een toon die zowel als afkeurend als instemmend kan worden geïnterpreteerd. De veiligheid van 'geen mening'. De veiligheid van de net-nietter. Sandra had gelijk.

Tien jaar geleden, ze zat in haar examenjaar, werkte ze ook al bij de reclassering. In de schoonmaak, als bijbaantje, tot ze na het behalen van haar diploma direct trouwde en haar baantje moest opzeggen. Een maand of zes geleden, ze was nog maar net bij haar echtgenoot weg, had ze met bonkend hart gesolliciteerd op de vacature van receptioniste en was ze tot haar vreugde en enorme schrik direct aangenomen.

Echt meedoen met Fiona en Denise durfde ze nog steeds niet, maar ze deed haar best om iets minder een net-nietter te zijn. Dat had ze ook als opdracht meegekregen van haar therapeut Lisette.

'Dus zondag ga je mee. Zorg dat je klaarstaat om een uurtje of vier. We gaan met mijn auto,' besluit Fiona.

‘Nee! Echt niet. Ik heb ook niks om aan te doen,’ roept Serafina uit en ze schaamt zich voor de schrille klank in haar stem. Er valt een stilte waarin Serafina wanhopig gebaart naar de vlotte verschijningen tegenover haar. ‘Ik ben niet zo knap als jullie en heb alleen werkkleren. Ik kan moeilijk in dit witte bloesje met mijn lange blauwe rok in het zand gaan dansen. En dat kan ik trouwens ook helemaal niet – dansen,’ zegt ze en ze probeert er een grappig gezicht bij te trekken. Haar poging mislukt en de tranen schieten in haar ogen. Shit. Bozig knippert ze en kijkt ze weg.

‘Geen probleem, toch? Kom naar mij toe zondag, dan help ik je.’ Denise doet net of ze haar opkomende tranen niet ziet. ‘Leen je gewoon wat van mij.’ Ze doet een stap richting Serafina en wrijft kort over haar smalle rug. Serafina schenkt haar een dankbare glimlach.

‘Ja, wat is dat nou voor gelul?’ reageert Fiona en ze kijkt met gespeelde verontwaardiging. ‘Je hebt een mooie kop, een slank lijffie én je hebt ook nog eens prachtig lang haar. Helemaal van je eigen!’

Serafina kijkt verbaasd naar Denise en Fiona, die haar allebei toeknikken.

‘Geregeld, dus. Zondag ga je mee,’ besluit Denise en ze loopt terug naar haar eigen bureaustoel. Fiona glimlacht en geeft een geruststellende knipoog.

Eergister had ze Fiona quasinonchalant het een en ander over haar verleden verteld. Over Het Zuivere Pad. Behoedzaam. Gelukkig had Fiona niet gelachen, niet neerbuigend gevraagd

waarom haar familie bij een 'enge sekte' of zo zat en niet medelijdend gekeken.

Het gesprek gaf haar de moed om iets van blijdschap en trots te mogen voelen. Zonder schuldgevoel. Zonder de angst voor de boetedoening die, afhankelijk van wat de Grootmeester en de twee Meesters na overleg met de Goden bepaalden, tot maar liefst drie generaties lang zou kunnen worden opgelegd.

Serafina sprak eergister haar waarheid toen ze Fiona vertelde over vroeger. Geheel tegen de afspraak van Het Zuivere Pad in en daarmee automatisch tegen het regime van haar ouders in. Hun normaal was zó lang het enige normaal in haar wereld geweest.

II (p. 33-34)

Hier is niets veranderd. Niet echt. Niet sinds de eerste keer dat hij naar de reclassering moest. Als jonge tiener pakte hij dan de tram naar de Keizersgracht – waar justitie toen nog zat – en soms zette Don hem af in zijn dikke patserbak als hij tijd had.

Geen tram meer voor hem. Hij parkeert de auto in een zijstraat van de Wibautstraat, uit het zicht van de marionetten van justitie. Vanuit hun zelfgekozen gevangenis zouden zij uit het raam van hun werkkamer de parkeerplaats en deze rs4 kunnen zien. Die had Rico op de dag van zijn vrijlating direct voor hem gefikst. Wanneer hij de auto afsluit, voelt hij iets van trots voor zijn surrogaatbroertje Rico. Toen twee van Rico's soldaten Tye de autosleutels overhandigden, wezen ze hem erop dat in het handschoenenkastje het tijdelijke valse rijbewijs, een pak handgeld en een vervalst id klaarlagen. Kon hij in ieder geval rijden tot zijn eigen rijbewijs was geregeld, liet Rico hem eerder al weten.

Rico had afgelopen jaren gebikkeld en alles opnieuw opgebouwd. Precies op de manier en met de mindset die hij geleerd had tijdens de opleiding die hij van Don en Tye kreeg. Rico heeft zijn strepen dik verdiend.

Tye loopt op zijn gemak richting de ingang van de reclassering en passeert het basketveld, waar zes jongens schreeuwend een strijd voeren. Vanaf de zijkant kijken drie meisjes toe, die hun best doen om hun onzekerheden te verbergen onder een dikke laag make-up en een quasistoere, verveelde houding.

Sinds zijn vrijlating elke fucking woensdag. Jaar in, jaar uit. Plus twee keer per week twee uur naar De Waag voor de verplichte lulsessies met de psychiater die ze ‘behandelaar’ noemen. Alsof hij behandelbaar is. En dit, al deze dwang en plicht, dat noemen ze dan vrij zijn. Noemen ze voorwaardelijk. Alsof het allemaal best meevalt. Mentale gevangenschap is het. Tye ademt diep in en probeert zijn haat weg te duwen voor het systeem waarin hij levenslang vast zal blijven zitten.

Afspraak vergeten met de reclassering? Direct de lul.

Therapie bij De Waag een keertje afzeggen? Direct de lul.

Weerwoord geven aan een smeris? Direct de lul.

Meteen een melding en aantekening. Elk verkeerd stapje, elke verdachte move – althans, in hun ogen – kost hem de kop. En dat is vrijheid?! Zijn dikke lul voor ze. Tye stampt de treden op van het grauwe gebouw. Verandering van gebouw betekent geen verandering van een kutsysteem.